

Prof. Frances Trix İle Michigan Bektaşî Tekkesi Şeyhi Baba Recep Üzerine Söyleşi*

Baba Recep 1901 yılında Arnavutluk'ta doğan bir Bektaşî. Arnavutluk II. Dünya savaşının akabinde yavaş yavaş Enver Hoca'nın liderliğindeki komünistlerin eline geçmeye başlayınca, komünizme karşı mücadele etmiş Baba Recep yönetimin gazabından kurtulmak amacıyla 1944 yılında İtalya'ya kaçıyor. Dört yıl İtalya'da kamplarda kaldıktan sonra Mısır'a geçiyor. Bir müddet Mısır'daki Bektaşî tekkesinde ikamet ettikten sonra 1952 yılında Amerika'ya göç ediyor. Bu göçten kısa bir süre sonra 1954 yılında Detroit'te Amerika'daki ilk Bektaşî tekkesini kuruyor ve 1995 yılında dünyadan geçinceye kadar tekkenin başında kalıyor. Profesör Frances Trix ise İndiana Üniversitesi Antropoloji Bölümü öğretim üyesi. Bayan Trix genç bir öğrenci iken İslam Ansiklopedisi'nde karşılaştığı Bektaşî teriminin zihninde daha önce neden var olduğunu sorgularken ailesinin yaşadığı şehir olan Detroit'teki Bektaşî tekkesini keşfediyor. Ve böylece 20 seneden fazla sürecek bir dostluğun, talebeliğin yolu açılıyor. Baba Recep ile tanışmaları akabinde hemen her hafta ders yapıyorlar. Prof. Trix bu derslerde tuttuğu notlardan ve ses kayıtlarından oluşan arşivini kullanarak 2009 yılında Baba Recep'in tercüme-i hâlini yazmaya girişiyor. Biz yakında Türkçe'ye de tercüme edilecek olan bu kitabı vesile ederek Prof. Trix'e evinde konuk olduk. Ona Baba Recep'i sorduk. İşte Prof. Trix'in ağzından "mürşidim" dediği Baba Recep'in hikayesi...

* Söyleşiyi gerçekleştiren: Yrd. Doç. Dr. Eyüp Öztürk. Karadeniz Teknik Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, İslam Tarihi Anabilimdalı, eyupozturk@ktu.edu.tr; Fotoğraf: Yasin Ramazan. Bu söyleşi 21.9.2013 tarihinde Bloomington'da (İndiana, ABD) yapılmıştır.

ÖZTÜRK: Hocam Baba Recep üzerine bir kitap yazdınız. Biz sizi bu kitabınız vesilesi ile rahatsız ettik. Öncelikle Baba Recep'i bize kısaca tanıtabilir misiniz?

TRIX: Baba Recep bana göre son yılların en büyük ve bilgili Bektaşî babasıdır. Bence bugün onun gibi bir Bektaşî babası yok. O eski usulle yetişmiş, eskilerin tahsilini almış, hakikaten bir Osmanlı Bektaşîsi. 1901'de Osmanlı İmparatorluğu sınırları içerisinde doğmuş; daha sonra İbtidaiyye'ye girmişti. Arnavutça dışında başka diller öğrenmişti. Osmanlı Türkçesi öğrenmiş evvela. Ayrıca Yunanca biliyordu. 1912'de Arnavutluk istiklalini ilan edince Yunanlılar hemen orayı işgal ettiler. Kendisinin öğrenim gördüğü okul Yunanlıların aleyhinde idi. Ama buna rağmen ortaokulda Yunanca çalışmış ve öğrenmişti. Kısa bir süre sonra Yunanlılar gidince İtalyanlar Arnavutluk'u işgal ettiler. Baba bu sebeple lisede İtalyanca da öğrendi. 16 yaşında evden Bektaşî Tekkesi'ne gitti. Ama bundan evvel camide Arapça ve Farsça öğrenmişti. 16 yaşından sonra 1001 gün müddetli bir süre için tekkeye geldi. 1001 gün esasında 3 seneye denk gelmekte-

dir. Bu süre İngilizce’de “probationary period” olarak tanımladığımız bir çeşit deneme süresine tekabül ediyor. Birisi tekkeye gelip derviş olmak istediğinde o kişi bir deneme sürecinden geçiriliyor. Yani sadece istekli olmak yeterli değil. İstekli kişinin iyi bir derviş olup olamayacağı, çalışkan olup olmadığı, her işi yapıp yapamayacağı yani nefsinin, egosunu kontrol altına alıp alamayacağını anlaşılması lazım. İşte 3 senelik periyod bunu anlamak için. O zaman Osmanlı’nın Ergeri’ dediği bugünkü Gjirokastra’da bir alim vardı. Baba ondan özel olarak Kur’ân, fıkıh ve hadis dersleri aldı. Hem tekke eğitimini hem de medrese eğitimini beraber alıyordu. Daha sonra medrese dersleri bitince bir ulema heyeti önünde imtihan edilerek icazetnâme de aldı.

ÖZTÜRK: Bu Osmanlı’nın genel karakterine de uygun hocam. Biliyorsunuz Osmanlı’da genellikle tekke ve medrese bir uyum, bir kaynaşma içerisinde varlıklarını beraberce sürdürmüşlerdir.

TRIX: Evet doğru. Baba Recep bu sınava tek başına girdiğini söylediler. O zaman Arnavutluk çeşitli güçlerin işgaline uğramıştı. Harplerden dolayı çok fazla kişi bu eğitime devam edemiyordu. Fakirlik de had safhada idi. Ama Baba Recep bütün zorluklara rağmen medrese eğitimini bırakmadı. Öyle ki bölgesinde bu eğitimi bitirip imtihan edilmeye hak kazanan sadece kendisi kalmıştı. Baba Recep klasik dini bilgilerde kendisini geliştirmeye önem veriyordu. Çünkü tahsilli bir aile çevresinde yetişmiş idi. Baba Recep annesi tarafından Elbasanlı idi. Elbasan eskiden Arnavutluk’un bir kültür merkezi imiş. Baba’nın mürşidi Selim Ruhi Baba da Elbasanlı. Baba Recep’in babası ise Gjirokastra’dan. Ama aslen Kosova’dan gelmeler. Baba medrese eğitiminden sonra 21 yaşında derviş oldu. Baba mücerredliği yani bekâr olmayı tercih etmişti.

ÖZTÜRK: Baba Recep’in bekârlığı Bektaşilik öğretilerinden kaynaklanan bir seçim mi idi?

TRIX: Bektaşilik’te bu konuda iki yol var. Çelebiler var evleniyorlar. Türkiye’de daha çok böyle. Balkanlarda da evli Bektaşiler var. Ben Makedonya’da bazıları ile bizzat tanıştım. Ama mücerred olanlar da var. Yani Balkanlarda her iki yolu da benimseyenler var. Baba mücerredliği benimseyenlerden. Kendisinin mensup olduğu silsile daha çok mücerredliği tercih etmiş. Dolayısıyla o da bu konuda mürşidlerinin yolunu takip ediyor. Mücerredliği benimseyenler tekkeye gelen herkesin kendilerinin

evlatları olduklarını vurgularlar. Mesela ben Baba'nın kızıyım. Bana öyle derdi. Evlenmemek esasında kendini topluma adamak ile alakalı. Bunu bizim kültürümüzdeki insanlar yani Amerikalılar kolaylıkla anlayamıyor ama siz daha iyi anlıyorsunuz. Evli olmanın birçok zorluğu, daha doğrusu zorunlulukları var. Dolayısıyla Baba Recep gibi mücerredliği tercih eden Bektaşiler ailevî zorunluluklara ayıracakları vakti, büyük bir aile olarak gördükleri tüm topluma ayırmaya çalışıyorlar.

ÖZTÜRK: Baba Recep hem klasik medrese eğitimi ve hem de tasavvufî eğitim almış bir Bektaşî. Onun diğer gruplara Sünnilere, Şiilere bakışı nasıl idi?

TRIX: Baba böyle ayrımları sevmezdi. O Müslüman Müslümandır der başka bir tanımlamayı hoş görmezdi. "Biz hepimiz Cenab-ı Hakk'ın önünde başımızı eğiyoruz" der ve Müslümanlar arasında bir ayırım yapmazdı. O, tekkenin kapısının herkese açık olduğunu söyler, hepimizin Cenab-ı Hakk'ın kulları olduğunu vurgular. Şii veya Sünnî gibi ayrımlara iltifat etmezdi.

Baba dini ilimlerde kendisini çok yetiştirmişti. Ama sadece ilimle uğraşmaz, tekkedeki hayatın işleyişine de katılır, yardımcı olur ve işleri düzenlerdi. Tekkede hayvanlar yetiştirilir, bunlarla ilgilenen görevliler bulunurdu. Ayrıca tekkede her gün öğlen dışarıdan gelenlere yemek verirdi. Bu yemeklere çok sayıda kişi katılırdı. Baba tekkenin yemek işleri ile ilgilenir, et, süt, yumurta gibi malzemelerin yeterli olup olmadığını kontrol ederdi. Tekkenin işleri dışında her dervişin kendine ait bir meşguliyeti olmasını isterdi. Kendisi de kitap ciltleme işi ile uğraşır. Ciltleme işinde oldukça iyi idi. Ben ne zaman eski bir kitap getirsem hemen kitabı eline alıp cildini incelemeye başlar, genellikle "eh fena değil" derdi.

ÖZTÜRK: Kitap okuma konusunda tavrı nasıl idi?

TRIX: Kitap okumayı çok severdi. Sürekli kendisini geliştirmeye çalışırdı. Özellikle Mısır'da yaşarken zamanının büyük bölümünü kitap okumaya ayırmıştı. Ama Arnavutluk'ta iken de çok okumuştur. Kendisinin müşşidi Selim Baba da okumayı çok severdi. Selim Baba İstanbul'dan bir gazete veya dergi gelmesini heyecanla beklerdi. Oradaki güncel gelişmeleri, yeni fikirleri takip etmeyi severdi.

ÖZTÜRK: Baba Recep genelde hangi tür kitapları okurdu?

TRIX: Klasik dini kitapların yanında İslam felsefesi üzerine yoğun okumalar yapardı. İlgi çerçevesi çok genişti. Örneğin matematikle de ilgileniyordu. Bir gün kendisine “derviş olmasaydınız ne olurdunuz?” diye sordum. “Mühendis olurdum” dedi. Ufku çok genişti. Dar düşünceli değildi. Hatırlıyorum tekke genişletildiği zaman yeni bir salon yapılmıştı. Baba oranın duvarına ilk olarak Kur’an’dan bir ayet veya bir hadis veya Bektaşîlikle ilgili bir söz değil, bir dünya haritası astı. Evrensel düşünüyordu. İlgi alanı bütün dünya idi. Tekkenin kütüphanesine sadece dini kitapların değil, en iyi ansiklopedilerin de alınmasını sağlamıştı.

ÖZTÜRK: Tekke’ye kimler geliyordu?

TRIX: Tekke esas olarak Arnavut-Bektaşî toplumuna hitap ediyordu. Doğal olarak müdavimlerinin çoğu Arnavutluk Bektaşîleri idi. Ama Arnavutluk’taki diğer Müslüman gruplar, diğer ülkelerden Müslümanlar, Amerikalılar, Katolikler gibi çok çeşitli gruplar tekkeye gelirlerdi. Baba Recep hiçbir zaman gelenleri kimliğine göre ayırmaz, bu hususa dikkat ederdi. Gelen bir Bektaşî de olsa bir Katolik de olsa o kişi için sadece “misafir” tabirini kullanırdı.

ÖZTÜRK: Baba Recep ile hangi kitapları beraber okudunuz?

TRIX: Baba ile yaklaşık 20 sene beraber ders yaptık, çok kitaplar okuduk. Daha çok Bektaşî nefesleri okurduk. Örneğin Hatayî’nin, Pir Sultan Abdal’ın şiirlerini okuduk. Türkiye’den Bedri Noyan kitabını göndermişti, onu okuduk. Bedri Noyan ile Baba Recep uzun zaman Osmanlı Türkçesi ile yazıştılar. Baba, Türkçe’yi eski harflerle yazmayı tercih ederdi. Ben de onlara sekreterlik yapardım bu yazışmalarda. Baba Recep’in kitabını da okuduk. Arnavutçam çok iyi değildi ama Baba ile beraber okuduk.

ÖZTÜRK: Baba Recep’in kitap yazdığını da anlıyoruz buradan

TRIX: Evet. “Misticizma Islame dhe Bektashizma” isimli “Islamic Mysticism and Bektashism” ismiyle İngilizce’ye çevrilen bir kitabı var. Onu okuduk. Kitabın yazılma hikâyesi de oldukça ilginç. Baba 1967 yılında kitabı yazmaya başlıyor. Bu tarih çok mühim. Zira 1967’de komünist lider Enver Hoca Arnavutluk’u resmi olarak dünyadaki ilk ateist devlet olarak ilan etti. O sene Baba da bu kitabı yazmaya başladı. Yani Enver Ho-

ca'nın Arnavutluk'ta sadece ateizm vardır ilanına tepki olarak yazmaya başladı kitabı. Bir anlamda "Arnavutluk'ta biz de varız" şeklinde bir karşı duruş Baba'nın yaptığı.

ÖZTÜRK: Baba Recep'te bir komünizm karşıtlığı var galiba

TRIX: Baba daha genç bir dervişken, II. Dünya savaşı sırasında, mürşidi Selim Baba, Baba Recep'i köylere komünizm karşıtı propaganda yapmak için göndermişti. Baba Recep'e her köyde komünistlerin "din yok, vatan yok" şeklinde bir felsefelerinin olduğunu yayma görevi vermişti. Baba Recep de halkı bu şekilde komünistlere karşı örgütlemeye çalışmıştı. Yani Baba Recep komünistleri, komünistler de Baba Recep'i sevmezlerdi. Zaten onlar yüzünden Arnavutluk'tan kaçmak zorunda kaldı. Aksi halde Baba Recep'i öldüreceklerdi. Komünistlerin gücü artınca Arnavutluk onun için yaşanabilir bir yer olmaktan çıktı. Hemen oradan çıkmanın yollarını aradı. 1944 yılıydı. Baba'nın dört kız kardeşi vardı. Önce Arnavutluk'un güneyinden Tiran'daki kız kardeşinin yanına gitti. Tiran'dan diğer kız kardeşinin yanına Kruya'ya, oradan da yine başka bir kız kardeşinin ikamet ettiği İşkodra'ya gitti. Oradan da küçük bir gemi (bot) yardımı ile İtalya'ya kaçtı.

ÖZTÜRK: İtalya'da nerede kalıyor?

TRIX: İtalya'da Displaced Person's Camp'ta kalmaya başlıyor. Kampta çok sayıda Arnavut var. Sadece Müslümanlar değil diğer dinlerden insanlar da kampta kalıyor. Orada herkes Arnavutluk'a dönme ümidi içinde. Ama hiç kimse dönemedi. Kamp yaşamı da çok ilginç Baba Recep'in. Örneğin kamp idaresi kategorik bir ayırım yaparak bütün din adamlarının aynı yerde kalmaları gerek diye düşünüyorlar. Dolayısı ile baba Recep burada Bektaşilerle değil, diğer dini grupların liderleri ile kalıyor. Bir papaz, İşkodra müftüsü Salih ve Baba Recep aynı yerde kalıyorlar kamp idaresinin bu bakış açısı sebebiyle. Hatta ilginç bir olay oluyor. İşkodra müftüsü Salih Hoca Bektaşiler hakkında olumsuz fikirleri olan bir din adamı. Bektaşileri iyi tanımıyor. Ama Baba ile aynı yerde kaldığında Baba Recep'i daha yakından tanıma imkânı buluyor. Onun Kur'an, hadis, fıkıh bilgisine şahit oluyor. Baba sürekli oruç tutardı. Bütün hayatı boyunca neredeyse. Onun Ramazan'da ve diğer zamanlarda oruç tutması, dua etmesi, namaz kılması gibi faaliyetlerine şahit olduktan sonra İşkodra müftüsü Baba hakkında "eğer bütün Bektaşiler Baba Recep gibi olsaydı hepsini İşkod-

ra'ya bizzat kendim davet ederdim" diye olumlu hislerini beyan ediyor. Bu olumlu ilişkiler daha sonra da devam etmiştir. Müftü Salih'in oğlu Baba Amerika'ya yaşarken zaman zaman Baba ile bağlantı kurup hatırını sorardı. Onu unutmamışlardı. Zira herkes kampta yaşarken dertlerini Baba'ya anlatırlardı. Onun tavsiyeleri ile rahatlamaya çalışırlardı.

ÖZTÜRK: Baba bu kamplarda ne kadar kaldı?

TRIX: Dört sene bu kamplarda kaldı. Baba Amerika'ya gitmek istiyordu. Amerika'da Bektaşiler olduğunu ve bir tekke olmadığını biliyordu. Bir kız kardeşi de New York'ta idi. Ama o zamanlar herkes Amerika'ya gitmek istiyordu ve bu sebeple yoğunluk vardı. Dolayısıyla bu isteğini gerçekleştiremedi. Amerika'ya gidemeyince Mısır'a gitmeye niyetlendi. O zaman Arnavutlar Mısır'a vizesiz gidebiliyorlardı. Zira Kral Faruk, Kavalalı Mehmed Ali Paşa'nın soyundandı ve bu sebeple Arnavutlara böyle bir hak tanınmıştı. Mısır'da Mukaddam'da beş yüz senelik bir Bektaşî tekkesi de vardı. Baba Amerika'ya gidemeyince kamp yaşamı ağır geldiği için Mısır'a gitti. Mısır'da 4 sene kaldı. Mısır'daki zamanını daha çok kitap okuyarak geçirdi.

ÖZTÜRK: Baba Recep daha sonra Amerika'ya nasıl geliyor?

TRIX: İtalya'da iken Amerika'ya gelebilmek için bir kota numarası almış. Dolayısıyla sırasının gelmesini bekliyor. Dört sene Mısır'da kaldıktan sonra Amerika vizesi almaya hak kazanıyor. Amerika'ya vasıfsız bir işçi statüsünde geliyor. İlk olarak New York'ta bir Bektaşî tekkesi kurmak istiyor. New York'taki Bektaşiler Baba'nın tekke kurma isteğine soğuk bakıyorlar. Baba'nın etrafındakiler ona Detroit'e gitmesini tavsiye ediyorlar. Zira Detroit'teki Müslüman Arnavutlar daha organize bir yapıya sahipler. New York'taki Arnavutlar kendi camilerini bile kuramamışken Detroit'tekiler o tarihlerde İslam merkezi denebilecek bir kurum bile kurmuşlar. Dolayısıyla Detroit'teki Müslüman Arnavutlar New York'takilere göre daha muhafazakâr ve daha örgütlüler.

ÖZTÜRK: Baba Recep o zaman Detroit'e gidiyor?

TRIX: Önce Toronto'ya gidiyor, sonra Detroit'e geçiyor. 1950'lerde Amerika'da yaşam kolay değil. Arnavutların hepsi göçmen işçiler. Para toplamak kolay değil. Arnavutluk'taki komünist rejim de Amerika'da bir Bektaşî tekkesi kurulmasını istemiyor. İstihbarat çalışmaları yapıyor. Tek-

ke yapımına yardım edenlerin Arnavutluk'taki akrabalarına karşı kötü şeyler yapacakları şeklinde tehditler savuruyorlar. Dolayısıyla tekkenin yapımı, para toplanması çok kolay olmuyor. Tehditler arasındaki bu zor dönemde tekke işleri biraz yavaş gidiyor. Ama Baba Detroit'e gittikten yaklaşık bir sene sonra insanlar tekke yapımı işine girişmeye başlıyorlar. Tekke olarak bir çiftlik alınıyor borçla.

ÖZTÜRK: Baba Recep'in kurduğu tekke Amerika'daki ilk Bektaşî tekkesi mi?

TRIX: Evet. Baba Recep'in kurduğu tekke ilk ve hâlâ tek tekke. Amerika'da başka yerlerde de çok sayıda Bektaşiler var, kültür merkezleri var. Ama tekke sadece bir tane.

ÖZTÜRK: Tekke'de günlük yaşam nasıldı?

TRIX: Tekke olarak alınan o çiftlikte tarlalar ve meyve ağaçları vardı. Ayrıca hayvanlar alıyorlar, çok sayıda tavuk var mesela. Daha sonra bir traktör de aldılar. Tarlada tarımı yapılan ürünler ve hayvanlardan elde edilen gıdalar, mesela elma, yumurta dışarıya satılarak tekkenin borcu ödenmeye çalışılıyordu. Baba Recep ve bütün dervişler de bu tekkede çalışıyor ve böylece tekkenin iş gücü ihtiyacını karşılıyorlardı. Arnavutluk'ta Bektaşiler genel olarak beyaz renk elbiseler giyerlerdi ama çalışırken beyaz çabuk kirleneceği için burada Baba dâhil herkes koyu mavi elbiseler giyiyorlardı. Tekkeye her gün insanlar gelir; orada yemekler yenilir akabinde muhabbet edilirdi. Çocuklarını da getirirlerdi ve çocuklar çok severdi bu ortamı. Bunun dışında Perşembe akşamları sadece muhiblerin katıldığı dini törenler yapılırdı. Daha sonra herkesin katıldığı törenlerde nefesler söylenirdi. Matem günlerinde oruç tutulurdu. Matem günlerinde Fuzulî'nin "Hadikatu's-Sueda" isimli eserinden okunurdu. Baba Recep, Fuzulî'nin bu kitabını Arnavutça'ya tercüme etmişti. Matem'in 9. Günü kocaman kazanlarda aşureler hazırlanırdı. Yüzlerce kişiye yetecek aşureler yapılırdı. Zira Aşure günü tekkeye çok kişi gelirdi. Aşure törensel bir ruh hâli ile hazırlanırdı. Aşure'nin içine bir parça Kerbela'dan gelme turab atılırdı. Sembolik değeri vardı bu toprağın. Sonra mersiyeler okunur ve aşureler yenirdi. Muharrem tekke için en güzel aydı.

ÖZTÜRK: Aşure törenlerine Bektaşiler dışında başkaları da gelir miydi?

TRIX: Aşure günlerine Bektaşiler dışında imamlar ve papazlar da davet edilirdi. Onlar da davete uyarak gelirlerdi. Baba Recep diğer dini gruplara ve dinlere karşı çok hoşgörülü idi. Buna şöyle bir örnek verebiliriz: Bir ara Baba'nın Amerika'daki Katolik bir İtalyan komşusu intihar etmiş ve Katolik kilisesi de bu sebeple cenaze töreni yapmayı reddetmişti. İntihar edenin çevresindeki kişiler Baba Recep İtalyanca bildiği için gelip Baba'ya durumu açmış ve ona danışmışlardı. Baba, intihar ettiği zaman o kişinin kendinde olmadığını dolayısıyla mazur durumda olduğunu ve cenaze töreni yapılabileceğini söylemişti. Bunun üzerine intihar eden kişinin yakınları Baba Recep'ten cenaze törenini yapmasını istemişlerdi. Baba Recep de onların teklifini geri çevirmeyi uygun bulmamış ve gidip cenaze töreni yapmıştı. Cenaze sahipleri ve diğer İtalyanlar Baba'nın İtalyanca olarak yaptığı töreni ve duaları çok beğenmişlerdi.

ÖZTÜRK: Son olarak kişisel bir sorum olacak size. Baba ile akademik ilginin yanında çok özel bir muhabbetiniz olduğu anlaşılıyor. Farklı dini, coğrafi ve kültürel ortamlarda yetişen iki insanı, yani Baba ile sizi bir araya getiren ve 20 yılı aşkın bir süre bu dostluğu devam ettirmenizi sağlayan ne idi. Öyle ki oğlunuza "Remzi" ismini bile Baba Recep vermiş. Baba Recep sizin için ne ifade ediyor?

TRIX: Çok zor bir soru. Baba beni çok iyi anladı. Ben çok şanslıyım. Baba'yı tanımak, ondan ders almak, talebesi olmak benim hayattaki en büyük şansımdı. O benim hocam, mürşidim. Hâlâ benimle beraber o. İlk zamanlarda ailem anlamadı. Neden her hafta gidiyorsun oraya diyorlardı. Bunu izah etmek çok zordu onlara. Çünkü Amerikan kültüründe buna benzer şeyler pek yok. Ama sonra alıştılar. Ben Baba'nın kızı olarak görüyorum kendimi. Onun için Baba'nın tercüme-i hâlini yazdım. Bunu ödevim bildim. Baba ahirete gitti ama ona hâlâ ihtiyacım olduğunu hissediyorum.

ÖZTÜRK: Bize zaman ayırdığınız, evinizi açtığınız ve Baba Recep'i tanıttığınız için size çok teşekkür ediyorum.

TRIX: Eyvallah.